

APEC-ledermøde giver forøget kraft til Kinas »BRIKS«-initiativ for samarbejde om udvikling

11. nov. 2014 – Præsident Xi Jinping sagde på en pressekonference i kølvandet på APEC-ledermødet i Beijing, at mødet havde »givet fuldt resultat og opnået vore forventede mål«. Slutterklæringen støttede Kinas bestræbelser på at avancere hen imod et altfavnende Frihandelsområde for det Asiatiske Stillehavsområde (FTAAP). Selv præsident Obama, som nærmest var 'alene hjemme' ved denne forsamling af personer, som var entusiastiske over de kinesiske initiativer, måtte i nogen grad hylde FTAAP, alt imens han hævdede, at hans bestræbelser på at få andre asiatiske nationer ind i det anti-kinesiske Trans-Pacific Partnership, TPP, faktisk var et skridt på vejen til et mere omfattende FTAAP.

Den tidligere nationale sikkerhedsrådgiver, Tom Donilon, som talte ugen før på et Brookings Institute-arrangement, havde afsløret hemmeligheden bag det virkelige formål med TPP, da han sagde, at rent strategisk

»ville TPP tillade USA at skrive reglerne, som vil regere over den globale økonomi i det næste århundrede«. [sic!]

Obama holdt også et møde mellem de elleve TPP-kandidater på den amerikanske ambassade i Beijing for at presse dem til at skubbe mere hårdt på for at få aftalen i hus. Obama blev imidlertid noget overrasket, da Sydkorea underskrev en frihandelsaftale på sidelinjen af APEC-mødet.

Præsident Xi har tydeligvis til hensigt at transformere APEC til et springbræt til genstart af verdensøkonomien. Under sin pressekonference efter ledermødet sagde Xi:

»Verdensøkonomien befinder sig i en intens omstruktureringsproces, og det asiatiske Stillehavsområde må gribe chancen og accelerere tempoet for reformer og innovation for, at en ny indsats og konkurrencemæssig styrke kan se dagens lys i det asiatiske Stillehavsområde.«

I begyndelsen af ledermødet havde præsident Xi indikeret, i hvilken retning, han ønskede at tage APEC.

»Vi ønsker at fremme samarbejde og gå i gang med en ny vision«,

sagde han til lederne (mens præsident Obama efter sigende tyggede på sine Nicoretter),

»og vi fejrer nu 25 års samarbejde og vækst i APEC«. »Vejen til en økonomisk genrejsning indeholder uforudsigelige og usikre faktorer«, fortsatte Xi. »For at forhindre fragmentering må vi øge forbindelsesmulighederne og intensivere regional integration. APEC bør spille en koordinerende rolle«, sagde han.

»Forbindelsesmulighederne« betød muligheder for forbindelse mellem den fysiske infrastruktur, forbindelse mellem regler og reguleringer, og forbindelser mellem menneskers hjerter, forklarede han.

»Vi bør bringe alle medlemmer af økonomien i det asiatiske Stillehavsområde og dets folkeslag sammen«, sagde han. »Vi må gøre APEC til en platform for opbygning af et system for integration, en platform for politik for en forøgelse af vore gensidige udvekslinger, en platform til forhindring af opkomsten af protektionisme og for intensivering af vores tekniske samarbejde, og en platform til fremme af vores gensidige samarbejde«, sagde Xi. »Alle økonomierne må arbejde sammen for at opbygge et Asiatisk Stillehavs-partnerskab.«

Præsident Xi sagde også, at Kina ville donere 10 mio. dollars

til APEC's institutionelle udvikling og opbygning af kapacitet. Sammen med AIIB og BRIKS er præsident Xi også i færd med at omforme en anden, stor institution, som inkluderer USA, med henblik på at lancere et nyt paradigme for menneskeheden. For at citere et bevinget ord, som er en af den kinesiske præsidents egne favoritter:

»Når pilen først er afskudt, kan den ikke standses.«

Sydvestasien: Rusland og Egypten samarbejder med FN om plan for konference til afslutning af krigen i Syrien

11. nov. 2014 – Moskva og Cairo diskuterer intenst forberedelser til »en konference mellem den syriske regering og oppositionen i håb om at bringe dem sammen i en overgangsregering, som 'bekæmper terrorisme'«, rapporterede den velrenommerede libanesiske avis, *Al Akhbar*, den 11. nov. Avisen er velinformeret om den syriske situation og publicerede for nylig et langt og ekstremt åbenhjertigt interview af avisens seniorreporter, Nahed Hattar, med den syriske udenrigsminister Walid Muallem. Udenrigsministeren diskuterede sit nære venskab med russiske embedsmænd og årsagerne til, at Syrien accepterer – men ikke har tillid til – den amerikanske bombing af Islamisk Stat inde i Syrien, så længe USA ikke angriber Syrien.

Den følgende rapport bør tages med det forbehold, at den

repræsenterer igangværende diskussioner mellem de involverede nationer; alt, hvad der siges i det følgende, vil sandsynligvis ikke være inkluderet nøjagtigt i deres plan, når denne annonceres offentligt.

Ifølge *Al Akhbar*

»er det næsten blevet bekræftet, at Rusland vil invitere den syriske regering og dele af den syriske opposition til en konference i Moskva, med titlen Moskva I i stedet for Genève III ... Planen – forberedt i samarbejde mellem det Russiske Udenrigsministerium, egyptiske myndigheder og FN's udsending til Syrien, Staffano de Mistura – foreslår, at to delegationer inviteres til en dialog i den russiske hovedstad.«

»Den første delegation er fra den syriske regering under ledelse af vicepremierminister og udenrigsminister Walid al-Muallem. Den anden delegation vil inkludere personer fra oppositionen, såsom tidl. leder af oppositionen Den syriske nationale Koalition, Ahmed Moaz al-Khatib, lederen af Folkets Vilje-partiet, tidl. vicepremierminister Qadri Jamil, flere personer, som har forladt Koalitionen, plus den Nationale Komite for Koordinering, samt det Syriske Kurdiske Demokratiske Unionsparti under Salem Muslims ledelse, hvis enheder bekæmper ISIS i det nordlige og østlige Syrien.«

I modsætning til Genève I og II-konferencerne, som viste sig nytteløse pga. Obamaregeringens og briternes insisteren på, at konferencen baseredes på Assads afsættelse, og som ekskluderede den legitime, interne opposition (til fordel for de Saudi-Qatar-Tyrkiet-støttede terrorister), så er denne konference sat op til at blive en succes ved at respektere »Syriens integritet«, med den egyptiske præsident Al Sisis ord. Al Sisi har omstødt det Muslimske Broderskabs regerings støtte til afsættelsen af Assad, og han har været vært for betydningsfulde syrere, inkl. Syriens Stormufti, i Cairo.

En indikation på det høje niveau af tænkning, som er involveret i disse planer, er, at Moskva-Cairo-initiativet er fast besluttet på at bevare den syriske hærs struktur og funktion med Al Assad som dens øverstbefalende chef selv, når en overgangsregering eller en interim-regering er installeret.

»Russiske og egyptiske embedsmænd mener, det er vigtigt at bevare den syriske hærs struktur, som sluttelig vil give plads til tusinder af officerer og soldater, der flygtede, eller som ikke meldte sig til tjeneste på deres baser, eller afhoppere, som ikke tilsluttede sig organisationer i stil med al-Qaeda«,

siger Al Akhbar. Dette er en nødvendighed for at mobilisere maksimale styrker inde i Syrien imod IS, al-Nusra, al-Qaeda og de andre jihad-terrorister. Egypten og Rusland mener, at kampen mod terrorisme haster og ikke kan vente til en eventuel, mulig sejr til den amerikanske »koalition«.

Inden for to år, og efter overgangsregeringen har overvåget forfatningsændringer, vil der blive afholdt valg, i hvilke Assad vil have lov at opstille til genvalg som præsident.

Lyndon LaRouche kommenterede disse nyheder og sagde, at det var af absolut vital betydning, at Syriens suverænitet blev bevaret, og han støttede kraftigt Moskvas og Cairos beslutsomhed mht. at bevare den syriske hær og sikkerhedstyrkerne intakte for at vinde krigen imod jihad-terroristerne.

Moskva-Cairo-planerne kommer på samme tidspunkt, som FN's særlige udsending til Syrien, Staffan de Mistura, har holdt møde med den syriske præsident Bashar al Assad for at diskutere bestræbelser på at oprette en »våbenstilstandszone« mellem oppositionen og den syriske hær i Aleppo – en plan, som Assad siger, er værd at overveje.

APEC 2014: Præsident Xi fremlægger sin strategiske vision for det asiatiske Stillehavsområde

9. nov. 2014 – Mens USA fører en intens kampagne for at holde AIIB og Den nye Silkevej væk fra APEC-dagsordenen, er disse spørgsmål blevet »elefanten i rummet«, man simpelt hen ikke kan ignorere. Alt imens ingen af disse spørgsmål omtales i ministererklæringen, som blev udstedt ved slutningen af udenrigsministermødet i lørdags, takket være pres fra USA, så fører præsident Xi Jinping sin egen kampagne for at bringe alt dette op på den store scene.

I en længere tale under APEC-mødet for virksomhedsledere (der er afsat en dag på begivenheden til de virksomhedsledere, der deltager i konferencen), opfordrede han dem til at hjælpe med at gøre »den kinesiske drøm« til en »drøm for det asiatiske Stillehavsområde« og fremlagde sin strategiske vision for området og verden. Med en indirekte henvisning til de forhindringer for denne udvikling, som udlagdes af USA's politik, sagde Xi:

»Det asiatiske Stillehavsområde står over for en overvældende opgave med at forøge økonomiens kvalitet og

effektivitet og med at erstatte gamle vækstområder med nye. Der er forskellige retninger og prioriteter mht. at fremskynde den regionale integrationsproces og de forskellige frihandelsarrangementer, som foreslås, hvilket gør det vanskeligt for nogle at vælge«, sagde Xi.

»Det asiatiske Stillehavsområde står ved en skillevej. Skal vi fortsat tage føringen i verden for at skabe en lys fremtid? Eller skal vi sætte farten ned, blot for, at andre skal tage føringen med præstationer? Skal vi intensivere integrationsprocessen, eller skal vi lade os glide ned i en fragmenteringens malstrøm? Skal vi antage åbenhed og inklusion for at samarbejde om Det asiatiske Stillehavsområdes Århundrede, eller skal vi klamre os til en tankegang, som er passé og ikke egner sig til det 21. århundrede?«

»Vi bør erstatte en 'vinderen tager det hele'-attitude med en 'alle vinder'-holdning«, sagde Xi.

Præsident Xi understregede igen Kinas plan om at fortsætte med en konkret køreplan hen imod et for alle inkluderende frihandelsområde i det asiatiske Stillehavsområde, som ville

»bringe området op på et højere niveau.« »Kun reformatorer og innovatorer vil være i stand til at vinde«, sagde han. »Vi har brug for en ny kurs og en ny model. Vi må udarbejde en arbejdstegning for en ny forbindelsesmulighed.«

Han understregede også, at dette ville »bringe de to sider af Stillehavet sammen«. Han opfordrede ligeledes de andre lande til at samarbejde med Kina om udvikling af det Nye økonomiske Silkevejsbælte og det 21. århundredes Maritime Silkevej.

Som en hjælp til denne udvikling, sagde han, havde Kina taget initiativ til etablering af AIIB som en »platform for samarbejde og vækst« og kaldte det for et »betydeligt skridt fremad«. »Vi vil arbejde for, at AIIB hurtigt bliver operationelt«, erklærede Xi. Han sagde, at Kina havde taget

det første skridt med skabelsen af en Silkevejsfond på 40 mia. dollars. Her blev hans tale afbrudt af klapsalver fra de samlede virksomhedsledere i salen.

»Vort områdes udviklingsperspektiv er afhængigt af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag«, sagde Xi. »Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for det asiatiske Stillehavsområde for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og yde et større bidrag til menneskehedens velfærd«, sagde Xi.

Jean-Claude Juncker fortjener at blive ydmyget

8. nov. 2014 – Formand for Europakommissionen Jean-Claude Juncker er blevet ramt af en bus: afsløringerne af det skatteparadis, som er blevet skabt i Luxembourg til 300 store, europæiske selskaber under Junckers regering i de seneste 18 år. Nye afsløringer viser, at Luxembourg var blevet sådan et skatteparadis, at selskaber fik »ad hoc« juridisk behandling, som etablerede minimal beskatning à la carte. EU havde allerede indledt en undersøgelse af et par selskaber for skattesvig, og nu skal Juncker lede en undersøgelse af ham selv!

Juncker er en top-eurofascist og fortjener at blive ydmyget. For et par år siden, da han var Luxembourgs premierminister og også finansminister, såvel som også formand for eurogruppens finansministre, beklagede han sig offentligt over, at processen med europæisk integration ville gå meget hurtigere, hvis det ikke var for visse forhindringer, repræsenteret af nationale parlamenter.

Junckers position som formand for EU-kommissionen er naturligvis blevet stærkt svækket. Lederen af de tyske socialdemokrater Sigmar Gabriel erklærede, at stater ikke burde vedtage skattely som en forretningsmodel. De, der gør det, »nedbryder europæisk solidaritet«, sagde han til *Süddeutsche Zeitung*.

Sven Giegold, den Grønne finansekspert i EU-parlamentet, sagde, at

»Juncker har gjort sig til skattebedragernes medskyldige og herigennem unddraget andre EU-stater milliarder i skat. Hermed har han skadet Europa.«

Et tysk parlamentsmedlem, Fabio De Masi fra Die Linke, opfordrede Juncker til at tage politisk ansvar.

Euro-bureaukrater og euro-fanatikere forsvarede i stedet patetisk Juncker. Junckers afløser som formand for eurogruppen, den hollandske finansminister Jeroen Dijsselbloem, sagde, hvad der kun kan fremkalde latter, at den aktuelle regering i Luxembourg, og ikke Juncker, er ansvarlig for eventuelle overtrædelser, og det med tilbagevirkende kraft!

Den italienske finansminister Pier Carlo Padoan hævdede, at der nu var »et nyt klima med gennemskuelighed«. Premierminister Matteo Renzi, som netop havde skændtes med Juncker om budgetspørgsmål og kaldte ham en »bureaukrat«, sagde, at han ikke havde lyst til at »gå ind i et slagsmål« med Juncker.

Fra LaRouche-bevægelsen 11. nov. 2014: APEC lod ikke Obama rejse sig fra nederlaget – det skal vi heller ikke!

En uge efter, at hans »politiske impeachment« blev effektueret af de amerikanske vælgere, tildelte lederne ved det vigtige, årlige APEC-møde Barack Obama en uvæsentlig rolle. Det var et topmøde, hvis hovedinitiativer inden for udvikling og infrastruktur – den nye Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den endnu nyere »Silkevejsfond«, Frihandelsområdet for Asien og Stillehavsområdet (FTAAP) – Obama forsøgte at forhindre. Det mislykkedes, og han fik hverken »beskyttelse« eller et »skub opad« fra det styrtdyk, som han havde kurs mod under valget. Amerikanerne må, på samme måde, handle på deres modvilje mod Obama og hans politik på valgtidspunktet.

BRIKS-dynamikkens, og især Kinas, dominans over udviklingen på topmødet var ikke til at tage fejl af. Rusland og Kina underskrev endnu en betydningsfuld aftale om konstruktion af pipelines og levering af naturgas til Kina over de næste 30 år; de lancerede også udviklingen af en række damninger på floden Amur i Sibirien til vandkraft og oversvømmelseskontrol. Kina annoncerede en finansieringsplatform for den »Nye Silkevejsfond« til investering i infrastruktur, som Kina initierede med en kapital på 40 mia. dollars; præsident Xi Jinping skønnede, at Kina ville tredoble raten af sine »udgående kapitalinvesteringer« i løbet af resten af indeværende årti, i alt en investering i andre nationers udvikling på 1,25 billion dollars efter hans skøn. Sydkorea og Kina indgik en aftale om frihandel, som fjernede 90 % af told

og afgifter hen over de næste 20 år. Australien annoncerede, at det ville indgå en frihandelsaftale i Kina i næste uge; Thailand sagde, at de støttede Kinas foreslåede FTAA; Indonesien indikerede, at det ville gå med i AIIB med 22 andre lande. Kinas Xi Jinping og Japans Shinzo Abe afholdt et bilateralt topmøde, som var afgørende for at bryde isen for at udbedre de fjendtlige relationer mellem dem i de seneste adskillige år. Filippinernes præsident NoyNoy Aquino udbad sig et møde med præsident Xi for at sikre, at Kina også ville investere i projekter i Filippinerne. Chile gjorde det klart, at det ikke ville tillade nogen som helst afbrydelse af sin store og voksende handel med Kina inden for industri og landbrug.

På APEC-mødet lykkedes det ikke Obama at gøre ret meget andet end at annoncere flere visa til USA for kinesiske besøgende – gennem en »eksekutiv ordre«, naturligvis.

Det imperiale/finansielle London og deres tynde mand Obama havde antaget, at de, mod denne internationale BRIKS-udviklings- og vækstdynamik, kunne bruge nationale fjendtligheder og rivaliseringer; mellem Japan og Kina, de forudgående uoverensstemmelser om grænser og økonomi mellem Kina og Indien, rivaliseringer mellem Brasilien og Argentina osv. »Nationalisme«, der tjener hvad? En Trans-Pacific Partnership (TPP) handelsaftale, som ville give de største, overnationale/imperiale selskaber og banker overnational kontrol over nationers politik!

BRIKS-dynamikken går op over nationalistiske betragtninger til en højere standard for suveræne nationer, som sætter gensidig økonomisk vækst og udvikling for hele den menneskelige art som sit mål. Dette er også det, som plejede at være »det Amerikanske Systems« trosbekendelse.

Hjemme i Amerika fyger der små gnister af stenen fra sidste uges Obama-valgknuser. Endnu to senatorer, den mest aggressive republikaneren Paul Rand, har erklæret, at Obamas krigspolitik

for Irak/Syrien nu er en overtrædelse af Forfatningen og Resolutionen om Bemyndigelse til at erklære Krig, og at Kongressen ikke kan tolerere dette. Dernæst »vendte det Hvide Hus på en tallerken« og aflyste den udstationering af 1.500 soldater, som Obama netop havde meddelt, indtil Kongressen stemmer om det. Mange publikationer i mandags havde afsløringer/angreb på Obamas Hvide Hus' 'Svengali[1]', Valerie Jarrett, og krævede hendes afgang.

Statsmanden Lyndon LaRouche sagde om det virkelige problem:

»Da Obama befandt sig i en nedadgående spiral i det meste af to uger, blev han tilsyneladende skubbet tilbage til en lederskabsposition ... Hvis han ikke smides ud af embedet meget snart, så er de objektive omstændigheder ... at USA vil krakke ... Obama må dumpes. Hvis han ikke dumpes, så er det i høj grad tvivlsomt, om dit liv, og din nation, har en eksistens.«

[1] Svengali er en fiktiv karakter i George du Mauriers roman fra 1895 *Trilby*. Ordet 'Svengali' er kommet til at henvise til en person, der med ond hensigt dominerer, manipulerer og styrer en skabende person.

Sinai-terrorisme skal stoppes gennem økonomisk udvikling

7. nov. 2014 – En førende, egyptisk økonom skriver, at den bedste måde at gøre en ende på terrorismen på Egyptens Sinai-halvø er gennem en ekspansiv, økonomisk udvikling, som kan forøge regionens befolkningstal. Sinai-halvøen ligger mellem

Suezkanalen og Egyptens grænse mod Israel og Gaza-striben, og er hjemsted for Egyptens alvorligste terrorgrupper. I sidste uge dræbtes flere end 30 medlemmer af Egyptens sikkerhedsstyrker.

Ahmed El-Sayed Al-Naggar, en førende økonom og redaktør for den regeringsstøttede avis Al Ahram, skrev forslaget til en plan til bekæmpelse af terrorisme i Sinai gennem økonomisk udvikling. Planen blev publiceret i avisen den 4. nov.

Han skriver først, at grundlaget for terrorismen i regionen er, at meget af økonomien, især i det nordlige Sinai, er baseret på den sorte økonomi, primært smugleri: narkotika, våben, produkter med tilskud såsom cigaretter, der går til og fra Egypten, Gaza-striben, Israel og andre lande. Denne virksomhed har kunnet blomstre, fordi regionen under den egyptisk-israelske fredsaftale er blevet demilitariseret og forvandlet til en bufferzone. Som et resultat har regionen manglet reel økonomisk udvikling. Al Naggar insisterer på, at »omfattende udvikling og mangedobling af Sinais befolkning er hovedforsvarslinjen og særdeles effektivt, det være sig mht. at konfrontere et zionistangreb eller radikale, voldelige terroriststyrker.«

I øjeblikket er befolkningstætheden under 10 mennesker pr. km². Måden at forøge sikkerheden i området på er ikke ved at gøre det til et ingenmandsland, siger han, men i stedet, at »en konstant forøgelse af dets befolkning er et omfattende middel til strategisk forsvar.«

Han siger også, at politikken med at lukke grænseovergangene mellem Egypten og Gaza i lange perioder burde have været ophævet, fordi det kun er til gavn for smuglerne, og derfor må »grænseovergangen altid være åben for lovlig handel og persontransit, i overensstemmelse med Egyptens visumregler.«

Eftersom området er sensitivt, bør dets udvikling »kun gennemføres af egyptiske hænder, hjerner og penge, og de

Egyptiske Væbnede Styrker må have vetoret over enhver civil økonomisk operation der. En væsentlig del af udviklingsprojekterne i Sinai må imidlertid gennemføres af statslige selskaber i de mere militært følsomme områder af Sinai.«

Al Naggat identificerede turisterhvervet, som dominerer syden, som en sikkerhedsrisiko, fordi det er et let mål for terrorister, og terrorisme ville slå erhvervet ihjel. Hvad der var vigtigere, sagde han, var at udvikle »Sinais enorme råmaterialer, såsom mineraler, stenbrud, landbrugsjord, fiskeri, anlæg til destillation af vand og vareproduktion inden for alle felter, især inden for stenbrudsprodukter og landbrugsindustri, ved at udnytte Sinais landbrugspotentiale«. Desuden burde Sinai ikke anses for blot at være et sikkerhedsproblem, »men snarere som opbygning af statens og nationens integritet. Dette vil sige hver borgers ret til at deltage i udvikling, og nationens ret til at omfordele befolkningen ved at udvide udviklingen til nye områder.«

Han foreslår at bringe folk ind i området ved at bygge den nødvendige infrastruktur og projekter, der fokuserer på landbrug, fiskeri og mindre projekter med dyrehold, fjerkræ-, kanin- og fiskeopdræt, agro-industri, så vel som værksteder for kunsthåndværk og håndværk.

At tilbyde nyuddannede fra landbrugsskolerne statslandbrug på op til 5.000 feddan[1] ville være med til at udvikle landbrug, argumenterer han og siger, at der bør vedtages love, som kun tillader egyptere at købe jord. Han tilføjede, »Staten kan også regulere finansiering af landvindings- og opdykningsprojekter i Sinai på statsejet jord gennem investeringscertifikater i lighed med den proces, der anvendes til at finansiere udgravningen af den nye Suezkanal.«

Foto: Smuglertunneller i byen Rafa på grænsen til Israel

Putin fordømmer TPP's geopolitiske karakter forud for APEC- topmøde

7. nov. 2014 – Forud for APEC-topmødet i Beijing sagde den russiske præsident, Vladimir Putin, til de kinesiske medier, at Trans-Pacific Partnership (TPP), som Obama er fortaler for, er geopolitisk i sin natur i modsætning til Asia-Pacific frihandelsområdet, som vil blive etableret på APEC-topmødet.

Når nogle lande foretrækker at handle på den internationale arena ved brug af metoder med politisk, økonomisk og ofte endda tvangsmæssigt pres, er APEC's rolle som en effektiv koordineringsmekanisme til opbygning af en ny, regional arkitektur uundværlig.

»Som formand for APEC i 2014 har Kina forberedt en enorm pakke af initiativer. For eksempel skal man vedtage en køreplan hen imod oprettelsen af en frihandelszone for Asien og Stillehavsområdet. En plan, som giver specifikke forholdsregler, der tilsigter en promovning af en omfattende sammenhæng i regionen, innovativ udvikling og strukturelle reformer, er blevet udarbejdet.«

»Trans-Pacific Partnership er tydeligvis blot endnu et amerikansk forsøg på at opbygge en arkitektur for regional, økonomisk samarbejde, som vil være til gavn for USA. Samtidig mener jeg, at fraværet af to store, regionale

spillere, såsom Rusland og Kina, i organisationens komposition ikke vil fremme etableringen af et effektivt samarbejde inden for handel og økonomi.«

»Det multilaterale system med økonomiske relationer i APR kan kun blive styrkt, hvis alle regionens staters interesser tages i betragtning. Denne tilgang er reflekteret i udkastet til køreplanen for etablering af et frihandelsområde i Asien og Stillehavsområdet.«

Fra LaRouche-bevægelsen 10. nov. 2014: APEC-topmødet: Menneskehedens stemme bliver hørt

9. nov. 2014 – Det årlige møde i Asia-Pacific Economic Cooperation (APEC) med præsident Xi Jinping som vært i Beijing, Kina, er blevet stedet for den næste fase i udviklingen af det, man kunne kalde »BRIKS-processen«, en voksende proces med samarbejde mellem nationer, som er fast besluttet på at sætte samarbejde om fysisk-økonomiske projekter og fremskridt forud for konkurrence og geopolitiske betragtninger. Den kinesiske præsident Xi Jinping definerede denne dagsorden med stor veltalenhed i sin tale i dag til de virksomhedsledere, som var samlet på topmødet, da han under en diskussion om Kinas perspektiv af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og Den nye Silkevej sagde:

»Udviklingsperspektiverne for vort område er betinget af de beslutninger og handlinger, vi tager i dag ... Vi er forpligtet til at skabe og opfylde en drøm for Asien og

Stillehavsområdet for vort folk. Denne drøm handler om at være på forkant med den globale udvikling og skabe et større bidrag til menneskehedens velfærd.«

Alt imens opposition fra USA og andre forhindrede AIIB og Silkevejen i officielt at komme på dagsordenen, så er momentum for disse initiativer en dominerende faktor på konferencen.

Den 8. nov. gav præsident Xi meddelelse om en 40 mia. dollars stor Silkevejsfond, der skal investere i »forbindelsesmuligheder« mellem nationerne i Sydasiens, såsom Bangladesh, Sri Lanka og andre. Ved topmødets afslutning forventes det ligeledes, at flere nationer vil gå med i AIIB.

Den samme samarbejdsånd har gjort APEC til stedet for betydningsfulde, diplomatiske møder mellem nationer, som tidligere var på kant med hinanden. Dette inkluderede mødet i dag mellem den russiske præsident Putin og den japanske premierminister Shinzo Abe. Der er store forventninger til, at et møde, som vil repræsentere et gennembrud, også vil finde sted mellem Abe og den kinesiske præsident Xi Jinping. Disse diskussioner repræsenterer et betydeligt tilbageslag for Det britiske Imperiums geopolitiske krigsplaner.

»Klodens økonomiske fremtid afhænger af denne BRIKS-udvikling«,

kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Disse nationer definerer en tendens mod skabelsen af den form for system, som verden behøver, et nyt system med samarbejde mellem regeringer, baseret på menneskehedens højere interesser som en unik art i Solsystemet. De løfter menneskehedens stemme og kræver de vilkår, som sand humanitet behøver.

Men for at dette nye system kan virkeliggøres og gøre en ende på faren for krig, understregede LaRouche, må Obamas stemme kvæles. Hvis Obama bevarer sin magt og dominerer den politiske proces i USA og verden, er menneskeheden i dødelig fare. Obama, som handler i sin egenskab af redskab for Det britiske

Imperium, har bragt verden helt ud på randen af Tredje Verdenskrig, især gennem hans krig mod Rusland, men også i praktisk talt ethvert aspekt af sin udenrigspolitik og økonomiske politik.

Amerikanere må skride til handling nu, i denne uge, for at bringe Obama til fald og igangsætte en proces med mentalt sunde og fornuftige demokrater og republikanere for at genindføre den amerikanske Forfatnings proces – og en udenrigspolitik, der modsvarer dette.

I modsat fald står verden, de positive udviklinger omkring BRIKS og APEC til trods, over for en ildevarslende trussel inden for meget kort tid.

For at tillade menneskehedens stemme at blive hørt, må Obamas stemme omgående kvæles.

Ebola-epidemi ude af kontrol i Sierra Leone, kombineret med fødevaremangel og sult

6. nov. 2014 – Ebola-epidemien i Sierra Leone er ude af kontrol og overvælder regeringen.

»Vi var ikke forberedt på ebola-svøben. Den overraskede os, og med vores svage sundhedsvæsen kan vi blot forlade os på hjælp, som kommer fra vore internationale partnere«,

rapporterede sundhedsminister dr. Abubakar Fofana til IPS nyhedstjenesten i dag. Af de 221 million dollars, som

Sundhedsministeriet behøver blot for at inddæmme udbruddet, er kun 110 millioner dollars øremærket til regionen af internationale donorer, og det meste heraf er ikke kommet.

Ifølge Africa Governance Initiative spredes ebola ni gange hurtigere i Sierra Leones landbrugsområder end det gjorde for to måneder siden. Desuden vokser spredningen af virussen i hovedstaden Freetown, som registrerer seks gange så mange tilfælde pr. dag, i sammenligning med for to måneder siden. Krisen er kombineret med en alvorlig fødevaremangel, som iht. FN-missionen for Ebola-nødberedskab (UNMEER) tvinger nogle familier til at forlade deres hjem, hvor de er sat i karantæne. Verdensfødevareprogrammet (WFP) har forsøgt at uddele mad til 400.000 mennesker, rapporterede *Reuters* i dag, men det er ikke tilstrækkeligt. *The Daily Beast* citerede en rapport fra *Associated Press* den 4. nov., som sagde, at »tusinder« af Sierra Leone-borgere flygter ud af deres landsbyer i søgen efter mad.

Forud for ebola-udbruddet er Sierra Leone blevet ødelagt af en ti år lang borgerkrig med nogle af verdens højeste rater for underernæring, inkl. 15 % akut underernæring hos børn under fem år. Nu, hvor mange distrikter er afspærret for at forhindre spredningen af ebola, er den i forvejen begrænsede adgang til mad blevet næsten umulig.

I øjeblikket har Sierra Leone 288 sengepladser, fordelt på fire Ebola-behandlingscentre (ETC'er), som behandler 196 bekræftede tilfælde, sagde UNMEER. FN-agenturet har imidlertid mistanke om, at gennemsnitligt 50 % af ebola-tilfældene ikke rapporteres. *The Daily Beast* rapporterer i dag om, at man mistænker 5.338 tilfælde. I december måned vil behovet for sengepladser være 1.864, og der er behov for at

»planlægge, sikre og stille til rådighed yderligere 731 beskyttede sengepladser (safe beds) ved den første uge i december«, sagde UNMEER i sin rapport den 5. november. »Mangel på disponible sengepladser i ETC'er tvinger familier

til at pleje patienterne hjemme, hvor plejerne ikke er i stand til at beskytte sig ordentligt fra at blive eksponeret til ebola-virussen, og således forøger risikoen for smitte«, advarede UNMEER.

Læge uden Grænser rapporterer, at den internationale respons til Sierra Leones krise har været

»langsom« og »ukoordineret ... der er et enormt svælg i alle aspekter af responsen, inkl. lægebehandling, uddannelse af sundhedspersonale, smittekontrol, sporing af kontakt, epidemiologisk overvågnings-, alarmerings- og henvisningssystemer, samt oplysning og mobilisering af samfundet.«

Rusland vil forsvare sin suverænitet

5. nov. 2014 – I korte bemærkninger under festligholdelsen af Folkets Enhedsdag, som mindes afslutningen af De urolige Tider i det 17. århundrede i Rusland, kom den russiske præsident Vladimir Putin med et klart budskab i går om, at Rusland vil forsvare sin suverænitet.

»Mere en fire århundreder er gået, men disse tiders dramatiske begivenheder er stadig en lektie for os, som tjener som eksempel for alle generationer og en regel for os alle – en regel, der siger, at vi må bevare og beskytte vore nationale interesser«, sagde Putin.

»Hvis vi forsømmer at huske disse nationale interesser, kan det føre til disintegration og ruin for vort land; dets suverænitet har samme fundamentale værdi som frihed og

demokrati.«

Inden for det militære område forklarede Ruslands ambassadør til NATO, Alexander Grushko, præcis, hvad dette vil sige med hensyn til NATO, i bemærkninger til avisen *Kommersant*, rapporterer *RIA Novosti*.

»NATO kan ikke ignorere den kendsgerning, at en stærkere sammensætning af alliansens styrker vil blive taget i betragtning af vore militære strateger, og at Rusland vil tage alle nødvendige skridt til at styrke sit forsvar imod alle potentielle trusler«,

sagde Grushko. Han advarede om, at alliansens beslutning om at styrke sin »østflanke« og den kendsgerning, at NATO er ved at vende tilbage til sin holdning fra den Kolde Krig om at være modstander til Rusland, som NATO anser for at være »Fjende #1«, vil få langtrækkende, politiske konsekvenser, og han advarede om, at nedfrysningen af samarbejdet mellem Rusland og NATO vil få en skadelig effekt på euro-atlantisk sikkerhed.

»Vi har ikke nægtet at tale sammen. Det var ikke vores beslutning at suspendere praktiske samarbejdsprojekter inden for rammerne af NRC [NATO-Ruslandsrådet]«,

sagde Grushko og understregede, at Rusland var blevet NATO's partner

»ikke for partnerskabets egen skyld, men af hensyn til en større sikkerhed i hele det euro-atlantiske område.«

I mellemtiden identificerede pens. generalløjtnant Nikolai Pushkarev, tidl. fra Det russiske militærs Hovedefterretningsdirektorat (GRU), den britisk/amerikanske hånd bag ISIS-truslen mod Rusland.

»Der er trusler. Ekstremisterne bruger islam til politisk destabilisering af flere stater. Disse begivenheder vil ikke få et godt udfald. De har erklæret, at de vil angribe

Amerika«, sagde Pushkarev i et interview med *RIA Novosti*. Der er imidlertid »grund til at tro, at amerikansk og britisk efterretningsvæsen støtter de islamiske ekstremister for at true Ruslands territoriale integritet.« Han advarede imidlertid om, at Rusland ikke burde intervenere direkte mod ISIS, fordi Rusland har en stor, muslimsk befolkning. Rusland bør hjælpe med »ikke-militære, diplomatiske midler, muligvis økonomiske«, sagde han og understregede, at »Rusland er interesseret i Bashar Assad-regimets overlevelse, da vi har meget gode relationer med Syrien.«

Foto: Putin hilser på repræsentanter for nogle af de forskellige folkegrupper i den russiske føderation på Folkets Enhedsdag

UNICEF: En tredjedel af amerikanske børn lever i fattigdom

4. november 2014 – En ny rapport fra UNICEF, »Recessionens børn/Den økonomiske krises indvirkning på børns velfærd i rige lande«, bemærker, at, i USA bor 32 % af børn i husstande, som har en årlig indkomst på under 60 % af den nationale gennemsnitsindkomst i 2008.

Rapporten, som blev udgivet i september, valgte 2008 til at vise, hvor dårligt det er blevet i USA siden før det, som kaldes »den store recession«. Siden da er den procentvise andel af amerikanske børn, som lever i fattigdom, steget med 2 % – samtidig med, at 18 andre rige nationer reducerede deres rater for børnefattigdom.

I nogle stater er raten endnu højere. I New Mexico er den 41,9 %, landets dårligste. New Hampshire har den bedste rate, 12,5 %. Fordelt regionalt har sydstaterne de højeste rater for fattigdom blandt børn. Alt i alt lever flere end 24 millioner amerikanske mindreårige i fattigdom.

Allgov.com bemærker, at FN's UNICEF-afdeling har opført USA som nr. 36 af de i alt 41 rige nationer. I toppen ligger Norge[1] med 5,3 %.

[1] Listen omfatter 41 industrialiserede og rige lande. Danmark ligger nummer 24, mens Norge ligger på en femteplads, Finland som nummer otte og Sverige som nummer 13.

I modsætning til i Danmark, er antallet af børn under fattigdomsgrænsen faldet i de tre lande. (-red.)

**Friedrich Schiller 255 år 10.
nov. 2014:**

Helga Zepp-LaRouche:

**Friedrich Schillers
strategiske betydning i dag**

For at fejre Friedrich Schillers 255. fødselsdag (10. november, 2014), og 30-års jubilæet for grundlæggelsen af Schiller Instituttet (SI), anførte grundlæggeren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, en lidenskabelig diskussion om Schillers unikt skabende intellekt og Schiller Instituttets

historiske betydning. Idet hun indledte med en opdatering af den strategiske situation, sagde Helga, at verden i dag »hænger mellem Himmel og Helvede«, med truslen om en akut fare for krig (Ukraine og ISIS), men med BRIKS-nationernes nye »dynamik med maksimal økonomisk integration« på dagsordenen.

Hvad er nødvendigt for at vippe balancen over i vores favør? Dette spørgsmål førte til en meget fascinerende diskussion, som startede med en meget personlig rapport fra Helga om den store lykke, hun havde, da hun som skolepige opdagede Schiller. Hos Schiller mødte hun det skønneste billede af mennesket og idéen om, at man, gennem udviklingen af skønne sjæle, kan opnå et skønt samfund. Hun havde lejlighed til at genlæse Schillers værk i 1978, hvor den strategiske spænding mellem USA og Tyskland blev mere intens pga. atompolitikken; i begyndelsen af 1980'erne stiftede hun Schiller Instituttet for at skabe et nyt grundlag for relationerne mellem nationer.

I løbet af de forgangne 30 år har vi, i mange landes øjne, gjort Schiller Instituttet til en modsætning til den nuværende verden, som den domineres af imperiet. En betydelig del af denne indsats for at organisere folk har været at få folk til at lære Schillers intellekt at kende, at udvikle et niveau af tænkning som hans og at »opøve følelserne«.

Under denne diskussion benyttede hun lejligheden til at tale om Schillers poetiske metode og hans brug af tragedien som midler til at opløfte et publikum. Frem for alt, sagde hun, kommer behovet for at kæmpe for skønhed. Forespurgt om, hvad der kunne gøres for at reformere den dystre uddannelsesproces i USA, svarede hun, at det måtte begynde med at genindføre klassisk musik i skolerne. Hun sammenlignede Marion Andersons skønne værdighed, når hun sang nationalhymnen, med Beyonces skammelige læbe-synkroniserede version, som et eksempel på forskellen mellem de ægte følelser, som en klassisk opførelse fremkalder, med Hollywoods degenererede forlorenhed.

Det var en meget indholdsrig, livlig fremstilling, som tog

sigte på den almene befolknings smålighed, og som opmuntrede folk til at hæve sig op til det niveau for statsmandsskab, som er nødvendigt for at gå ind i æraen efter Obama – en meget passende måde at ære Schiller på, i den sarte alder af 255 år!

Der vil senere komme et udskrift af hele diskussionen.

(Billede: Statue af Friedrich Schiller, Belle Isle, Detroit, Michigan, USA. Denne statue af den tyske poet og skuespilforfatter blev bestilt af Detroit's tysk-amerikanske samfund i 1908 til en pris af 12.000 dollars; kunstneren er Herman Matzen.)

Schiller Instituttets Ugeavis 46 – 2014

Download (PDF, Unknown)

Helga Zepp-LaRouche: Efter Obamas Waterloo: LaRouche kræver upartisk samarbejde i USA

Resultatet af midtvejsvalget i USA førte til Demokraternes mest dramatiske valgnederlag siden Anden Verdenskrig og giver

Republikanerne kontrollen over begge Kongressens huse, såvel som 31 – måske endda 32 – af i alt 50 guvernørposter. I samtlige delstater gør man Obamas politik ansvarlig for dette jordskred. I det Demokratiske Parti er tre grupperinger gået sammen og kræver i disse dage, at Obamas inderkreds af »interventionister« – altså Valerie Jarrett, Susan Rice, Denis McDonough osv. – fyres og erstattes af kompetente demokrater, f.eks. fra Clinton-regeringen.

I betragtning af de eksistentielle udfordringer, som USA står overfor mht. sin finansielle og økonomiske situation, såvel som den brandfarlige, strategiske krise i verden, krævede Lyndon LaRouche, at demokrater og republikanere, som en påtrængende nødvendighed, må komme overens om en upartisk dagsorden. Udskiftningen af Obama på den ene eller anden måde er sikker, og derfor er det bydende nødvendigt, at en handledygtig regering kommer i stand.

Denne upartiske kombination af demokrater og republikanere må sætte bekæmpelsen af den umiddelbare krigsfare øverst på dagsordenen, og til dette hører samarbejde med Kina, såvel som den omgående afslutning på støtte til fascisterne i Ukraine – en politik, som har bragt verden til randen af en strategisk konfrontation med Rusland. Desuden må den amerikanske generalstabs plan for at omstyrte »Islamisk Stat« støttes.

LaRouche har allerede tidligere defineret **Fire Love**, ved hvis hjælp det truende finanskrak kan forhindres og en økonomisk genrejsning kunne igangsættes.

I modsætning til den i Europa vidt udbredte anskuelse, at selv en rigsretssag mod Obama overhovedet ikke ville ændre noget i amerikansk politik, så er USA på ingen måde så monolitisk, som de ensrettede medier i deres todimensionelle nyhedsrapportering vil have os til at tro. Ud over sådanne skingre personer som McCain findes der patrioter i begge lejre, der ikke ønsker, at USA skal starte en atomkrig, og som heller ikke er ubekendt med Amerikas elendige tilstand. Nogle

af dem ved også, at den fulde vægt af ansvaret vil falde tilbage på dem, hvis det kommer til et nyt finanskrak, som vil få krisen med Lehman Brothers i 2008 til at ligne de berømte »peanuts«.

Men det er også klart, at verden i mange henseender befinder sig i et slutspil, hvis udfald enten vil blive en ny verdenskrig – eller også sætter de fornuftige kræfter sig igennem, som i alle vigtige spørgsmål tilstræber et samarbejde mellem USA, Rusland og Kina, og hvor alle andre fredselskende nationer dernæst kan tilslutte sig dette samarbejde. På den ene side er der fanatikere, som f.eks. direktøren for asienstudier i Council of Foreign Relations, Elisabeth Economy, hvis udfald mod Kina truer med at føre USA direkte ind i den Thukydid-fælde, som generalstabschef Dempsey gentagne gange har advaret imod. På den anden side er der absolut politikere som Bill Clinton, der i sin embedsperiode principielt har bevist, at han kan samarbejde med Rusland og Kina, og som man i dag også kan have tillid til vil være fortalere for et samarbejde mellem USA og BRIKS-staterne.

APEC-topmødet den 9.-11. nov. i Beijing, det efterfølgende møde mellem BRIKS-landenes statschefer og G20-topmødet i Australien vil give et temmelig nøje spejlbillede af konstellationen af kræfter i verden. Det vil blive tydeligt, at det økonomiske, politiske og militære samarbejde mellem Rusland, Kina og Indien vil blive yderligere udbygget, og at den Nye Silkevejs inkluderende politik og samarbejdet med mange af Asiens, Sydamerikas og Afrikas lande er den overlegne model, som kommer alle stater, som deltager i det økonomiske opbygningsprogram, til gode. Hertil hører også aftalen om »Free Trade Area of the Asia Pacific« (Frihandelszone for Asien og Stillehavsområdet, FTAAP), som er inkluderende for alle stater – i modsætning til den TPP-aftale, som USA er fortalere for, og som i det mindste i sit nuværende koncept skal udelukke Kina.

Ligeledes mere attraktivt er BRIKS-staternes og deres

samarbejdende nationers banker – den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), den Nye Udviklingsbank (NDB) og Shanghai Corporation Organisation Bank – som alle udelukkende tjener til at finansiere realøkonomiske projekter og nu begynder at finansiere projekter til udviklingslandene, som Verdensbanken har afslået i årtier. Man kan formode, at BRIKS-staterne inden for rammerne af disse topmøder vil diskutere konkrete idéer til, hvordan man vil modvirke det kollaps af den transatlantiske finanssektor, som med sikkerhed snart vil indtræde, dvs. diskutere reelle alternativer til Federal Reserves, Bank of Englands og Den europæiske Centralbanks utopiske Bail-in-, Bail-Out-fantasi.

Den næste banebrydende begivenhed, som falder i turbulensen efter Obamas nederlag, er den sandsynlige, afsluttende forhandling mellem P5+1-staterne (de fem permanente medlemmer af FN's sikkerhedsråd plus Tyskland) og Iran om det iranske atomprogram den 24. november. Egentlig er det russiske forslag om at forarbejde den berigede, iranske uran til brændselsstave i Rusland allerede accepteret, og med en aftale kunne man dernæst etablere et inspektionsregime og ophæve sanktionerne. Men ødelæggende manøvrer, som alle sluttelig udgår fra Imperiets kræfter, optrappes næsten dagligt.

Således rapporterer Wall Street Journal om et hemmeligt brev fra Obama til Ayatollah Khamenei, hvor en succesrig atomaftale kædes sammen med muligheden for et amerikansk-iransk samarbejde mod ISIS-terroristerne. Offentliggørelsen, som beroede på unavngivne kilder, havde den tydeligvis tilsigtede virkning: Mike Rogers, formand for Kongressens Efterretningskomite, hidsede sig op over den oprørte reaktion fra USA's allierede i Mellempøsten, som befinder sig i »koalitionen« mod ISIL-styrkerne. Tidligere havde de berygtede høge John McCain og Lindsay Graham betegnet brevet som »uhørt«, som i øvrigt skader USA's nationale sikkerhedsinteresse lige så meget som de arabiske partners interesse.

Det, som disse herrer i deres neokonservative forblindelse naturligvis tier om, er den kendsgerning, at kun et amerikansk-iransk-syrisk samarbejde kan gøre en ende på ISIS-terroren, der er resultatet af amerikansk politik siden Brzezinskis politik i halvfjerdserne, og som bl.a. støttes af Saudi Arabien og Qatar. McCain og Graham krævede, at man opsagde atomaftalen med Iran, væltede Assad-regeringen og leverede våben til Kiev-regimet. I USA gælder ganske vist det første tillæg til Forfatningen, som beskytter ytringsfriheden, men der findes også præcedenstilfældet med Nürnberg-domstolen, hvorefter forberedelser til en angrebskrig straffes med døden.

Den umiddelbart farligste eskalering finder i øjeblikket sted i Ukraine, hvor Porosjenko, med åbenlys støtte fra den amerikanske regering, NATO og EU, reagerer på det folkeretsligt legitime valgresultat i Donetsk og Lugansk med et fornyet bombardement af landets egen befolkning. Den egentlige skandale i dette er den kendsgerning, at Vesten, men netop også den tyske regering, fortsat støtter fascisterne i Ukraine, samt deres ubetingede loyalitet over for det anglo-amerikanske imperium, som sætter Tredje Verdenskrig, og dermed den menneskelige arts udslettelse, på spil.

Vi befinder os i slutspillet om menneskehedens skæbne. Hvis vi taber dette spil, ender det med vor arts udslettelse gennem atomkrig. Hvis vi vinder det, kan vi etablere et nyt fællesskab blandt verdens nationer, et fællesskab, som helliger sig den menneskelige civilisations fælles opgaver – kampen mod Ebola, terrorisme, narkotikaplagen, faren for et globalt finanssammenbrud, sult, asteroidenedslag og mod opgivelsen af menneskelig fornuft. Det er på allerhøjeste tid, at vore borgere vågner op.

Der er en udvej af disse eksistentielle trusler, men den ligger på et meget højere niveau for tænkning, end Bildzeitung eller fr. Merkel vil have os til at tro. Partipolitiske skyklapper og påståede, chauvinistiske eller geopolitiske interesser er opskriften på en katastrofe. Vi er som art

virkelig kommet til det punkt, hvor vi bliver prøvet på, om vi er tilstrækkelig moralsk sunde til at sikre vores egen overlevelse.

Slut Dem til Schiller Instituttet, hvis De vil bidrage til dette.

Helga Zepp-LaRouche i anledning af 25-års dagen for Berlinmurens fald

For femogtyve år siden kom Berlinmuren ned, og i dag husker mange mennesker ikke engang, at det var begyndelsen til enden af Warszawa-pagten, COMECON og det kommunistiske system, og mange unge mennesker har slet ingen erindring om dette og ved ikke, hvilket ekstraordinært øjeblik i historien, dette var. Men det var et af de afgørende vendepunkter, et potentielt vendepunkt i historien, hvor alting kunne have været muligt. Det var, når det kommunistiske system var besejret, chancen for at etablere en ægte fredsorden for det 21. århundrede.

GDE Error: Requested URL is invalid

Radio Schiller den 10. november 2014: 1989, den tabte chance for fælles udvikling og sikkerhed

Men nu er BRIKS på vej op med et alternativ til kollaps og krig baseret på Schiller Instituttets program.

med formand Tom Gillesberg

Fra LaRouche-bevægelsen 9. nov. 2014: Lyndon LaRouche: Med mindre Obama sparkes ud i løbet af weekenden, er USA færdig

Lyndon LaRouche har et budskab til det amerikanske folk: Med mindre Obama sparkes ud i dag, eller mandag, er USA færdig.

Obamas frække benægtelse af den fornægtelse, han var genstand

for i sidste uge, hensætter verden og USA i en dødelig fare. Situationen i Ukraine er en total krudttønde, med den nazistiske Kiev-regerings optrapning. Obamas konfrontationspolitik med Rusland på Det britiske Imperiums vegne er så farlig, at selv Gorbatsjov træder i forsvar for Putin, og op imod NATO's politik, i anledning af festlighederne i dag i forbindelse med 25-års dagen for Murens fald.

Vi må ikke tillade, at Obama, som står umiddelbart for at rejse til Asien, vinder momentum – eller også har vi tredje Verdenskrig.

Helga Zepp-LaRouche udtrykte det således i sit interview på The LaRouche Show i går:

»For at komme til sagen, så har vi en ekstremt akut fare for krig i Ukraine. Porosjenko, hvis regering er gennemsyret af nazister, bomber nu igen befolkningen i Østukraine, i Donbass-regionen, og det er ekstremt farligt. Jeg hørte en rapport i morges over tysk radio, som sagde, at hvis blot en tændstik blev tændt, kunne vi have en storkrig. Dernæst er der selvfølgelig en ekstremt eksplosiv situation i Mellemøsten med ISIS. De endelige forhandlinger i Iran P5+1er planlagt. Den endelige dato for disse forhandlinger er den 24. november, og der foregår mange, mange bestræbelser på at køre dette af sporet. Hvis det bliver kørt af sporet, vil helvede bryde ud oven i det, der i forvejen foregår i Mellemøsten. Så vi sidder virkelig på en krudttønde.«

»På den anden side – og det er derfor jeg siger, at vi står mellem Himmel og Helvede – så er der en dynamik med maksimal økonomisk integration fra BRIKS-landenes side, og APEC-topmødet er allerede begyndt med møder på det lavere ekspertniveau og vil kulminere mellem den 9. og den 11. (nov.) i Beijing, to dage fra i dag. Og vi kan forvente, at der herfra kommer betydningsfulde initiativer, som går i

retning af yderligere integration af ikke alene BRIKS-landene, men også mange lande i Sydamerika, Asien og Afrika, og en af de vigtige nyheder er, at det ser ud til, at forudsætningerne for, at Abe fra Japan og Xi Jinping kan mødes, er blevet etableret, og de ønsker at genoptage mere normale relationer mellem Japan og Kina. Og hvis dette lykkes, vil det virkelig fjerne et af de brændpunkter, der kunne føre til en militær konfrontation. Så hvis forholdet mellem Japan og Kina køler af og bliver mere normaliseret, så er det også en meget vigtig udvikling.«

APEC-topmødet går faktisk ekstremt godt, med Xi Jinpings meddelelse om en ny fond til konstruktion af jernbaner i Sydasiens, og med et voksende antal lande, som går med i AIIB (Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank). Andre udviklinger blandt BRIKS-nationerne går også fremad.

Men hvis man nægter at fjerne Obama fra embedet, kan det forårsage, at hele verden eksploderer.

DER MÅ HANDLES NU!

Usikkerhedsfaktorer omkring overførsel af Ebola truer i horisonten, advarer amerikanske forskere

4. nov. 2014 – I en workshop ved National Academy's Institute of Medicine, som afholdtes i Washington, D.C., den 3. nov., advarede flere forskere om, at der er mange ubesvarede spørgsmål omkring overførsel af Ebola, som er afgørende for

forebyggelse af et udbrud af virussen i USA, rapporterede *Reuters* i dag.

Med argumentet om, at det er tåbeligt, og endda farligt, at basere en politik på »svag videnskab«, advarede flere af talerne om, at alle de ukendte faktorer har praktiske konsekvenser. For eksempel mener virologer, at virussen spredes, når folk kommer i kontakt med kropsvæsker fra smittede individer, og dernæst rører ved øjne, næse eller mund, der tillader virussen at passere gennem slimhinder ind i blodbanen. Men Thomas Ksiarek, en ekspert i hæmoragisk feber ved Texas' Universitetets Medicinske Afdeling, som var en af lederne af en session om Ebolas overførselsveje, siger, at gennemtrængning gennem intakt hud ikke endegyldigt er blevet udelukket. Et spørgsmål, som må besvares, siger han, er, »om blegemiddel eller hånddesinfektionsmidler«, som anvendes i vid udstrækning i Vestafrika til at beskytte folk mod Ebola, »gør huden mere modtagelig« for gennemtrængning af virussen. »Det er et spørgsmål, som må besvares.«

Et andet, afgørende spørgsmål er, om virussen kan spredes af mennesker, som ikke udviser symptomer. Dr. Andrew Pavia, leder for Universitetet i Utahs afdeling for pædiatriske smitsomme sygdomme, sagde, at en sådan »subklinisk overførsel« i høj grad er et åbent spørgsmål. Eksperter ved heller ikke, om størrelsen af smittedosis afhænger af, hvordan virus kom ind i kroppen, sagde Pavia. En anden ukendt faktor er, om tidsrummet mellem eksponering over for Ebola og symptomernes tilsynekomst afhænger af, hvilke kropsvæsker, en person har været i kontakt med. Hvis det er tilfældet, så har en person, som er smittet gennem spyt snarere end blod, muligvis en længere inkubationstid end de 21 dage, som embedsmænd insisterer på, er den maksimale inkubationstid.

Dr. C.J. Peters, en virolog i marken fra Texas-universitetets Medicinske Afdeling, bemærkede, at 21 dage var den længste inkubationstid under Ebola-udbruddet i 1976. Men, tilføjede han,

»Mit gæt ville være, at 5 % af personer« kan overføre virussen efter en længere inkubationstid end tre uger.

WHO advarer: Der mangler 75 % sengepladser til Ebola-patienter i Vestafrika

4. november 2014 – Verdenssundhedsorganisationens (WHO) talskvinde Fadela Chaiba talte i dag fra Genève, hvor hun advarede om, at der i de tre vestafrikanske lande, som er mest berørt af Ebola-epidemien, mangler 75 % af de nødvendige sengepladser til at behandle patienter, rapporterede *Bloomberg*.

Der er mindst behov for 4.388 sengepladser i 50 behandlingscentre i Liberia, Guinea og Sierra Leone, men der er i øjeblikket kun 1.126 til rådighed. WHO's Bruce Aylward, generalassistent med ansvar for Ebola-respons, sagde om spørgsmålet om »tomme senge«, som udråbes som et tegn på, at virussen har »kulmineret«, at alt imens der kunne være nogle tomme senge på nogle behandlingscentre i Liberia, så er det vigtigt at bevare en overkapacitet, da ny tilfælde kan dukke op »hvor som helst i landet«.

Ifølge denne rapport har de internationale behandlere sat en deadline den 1. dec. til at isolere 70 % af tilfældene og forsvarligt begrave 70 % af ligene. »Vi vil forsøge at komme så tæt som muligt til vores mål den 1. dec. for at se, om der er et fald i antal i de tre lande, og om dette er holdbart og virkelig grundet på bevismateriale«, sagde Chaiba. Hun

tilføjede, at WHO ikke reviderer sit skøn på 10.000 nye tilfælde om ugen i december, idet hun forklarede, at skønnet gjaldt planlægningsformål og et »pessimistisk« scenario, som antog, at man intet gjorde for at forbedre situationen i de tre berørte, vestafrikanske nationer.

Bertrand Russell på steroider: NAS-undersøgelse beklager, at selv atomkrig eller massepandemier ikke vil reducere befolkningen tilstrækkeligt

4. nov. 2014 – En knusende åbenhjertig, ny hævde af Bertrand Russells bekymring over, at krige og smitsomme sygdomme måske ikke kan reducere befolkningen hurtigt nok til at tilfredsstille det britiske oligarkis folkemorderiske Malthus-appetit, publiceredes i den sidste uge af oktober 2014, i Referat fra National Academies of Science (NAS) i Washington, D.C.

Forfattet af to australske miljøforkæmper-statistikere og redigeret af den berygtede Paul Ehrlich fra Stanford (»Befolkningsbomben«), undersøger »Den menneskelige befolkningsreduktion er ikke et hurtigt fix for miljøproblemer« 9 scenarier for verdens befolkningstilvækst fra nu og frem til 2100.

»Business-as-Usual« (BAU), dvs. ingen strenge forholdsregler

til reduktion af befolkningstilvæksten, ville producere 12,4 mia. mennesker ved dette årstal og ville »hastigt udhule Jordens system til understøttelse af liv«. Scenarierne 2-6, som opstiller stadig mere drastiske modeller for en politik for befolkningsreduktion, som mødes i en global, obligatorisk politik med »et barn pr. kvinde«, ville stadig i gennemsnit kun producere »en befolkningsstørrelse som i dag«. Idéen om at forhindre over 4 mia. fødsler ses som værende utilstrækkeligt, eftersom forfatterne nævner målet for befolkningsreduktion til at være »mellem 1 og 2 milliard.«

Så de fortsætter med at opstille modeller for, hvad effekten af fire »katastrofe-scenarier« ville være. Det første er fødevaremangel i bredt omfang; det andet, en femårig verdenskrig, hvor 500 mio. mennesker dør, opskaleret fra de skønsmæssigt 131 mio., som døde under de to verdenskrige, inkl. dem, som døde af den Spanske Influenza, for at kompensere for den mellemliggende befolkningstilvækst; for det tredje, »en massedødsbegivenhed, som dræbte 2 mia. mennesker i hele verden«; og for det fjerde, en »massedødsbegivenhed, som dræbte 6 mia.«

»Det mest slående aspekt ved de 'hypotetiske katastrofe'-scenarier«, konkluderer de, »var, hvor lille effekten af selv disse massedødsbegivenheder havde på den endelige befolkningsstørrelse, som var projiceret til år 2100.« Dødstallene, som modsvarede »Verdenskrige« ville stadig give 10,4 mia. i år 2100; scenarierne med »2 mia. døde« førte stadig til en befolkning på 8,4 mia.; alt imens scenariet med 6 mia. døde »stadig førte til en befolkning på 5,1 mia. i år 2100.«

Hvad skal en Malthus-folkemorder så gøre? Undersøgelsen insisterer på at »reducere vore fodspor mest muligt« ved ganske enkelt at afskære ressourcer og indføre store »forbrugsreduktioner pr. person«. Det vil sige, død gennem sult og sygdom.

Der var forudsigeligt nok storstilet dækning af undersøgelsen i Malthus-massemedierne. Repræsentativ var *The London Guardian*, som gav sin artikel den 28. oktober titlen: »Den globale overbefolkning ville 'modstå krig, katastrofer og sygdom'«, med undertitlen; »National Academie of Sciences siger, selv brutal, global konflikt eller dødelig pandemi ville efterlade et ikke-bæredygtigt antal mennesker.«

Foto: Bertrand Russels sande ansigt ...

Fra LaRouche-bevægelsen 8. nov. 2014: Det haster med nu at få en upartisk dagsorden

Fredag understregede Lyndon LaRouche, at, med udslettelsen af Obamas præsidentskab i tirsdagens midtvejsvalg, haster det nu med at få etableret en upartisk dagsorden mellem lederne fra de Demokratiske og Republikanske Partier.

»En positiv dagsorden for at regere er nu påtrængende nødvendig«, erklærede LaRouche. Han tilføjede, at »afsættelsen af Obama« vil ske, på den ene eller anden måde, og at »en levedygtig regering er påtrængende nødvendig. Vi må indføre en positiv kraft i denne situation.«

LaRouche bemærkede, at »alt er forandret« som resultat af tirsdagens rungende mistillidsvotum til Obama. Republikanerne,

sagde han, blev brugt til at bringe Obama til fald, men nu »gælder det om at bringe de to partier sammen.«

Tidligere på året udstedte LaRouche Fire Hovedlove til at gøre end ende på faren for krig og lancere en national og global, ægte økonomisk genrejsning – begyndende med udslettelsen af bjerget af ubetalelig spillegæld, genindsættelsen af Glass/Steagall-standarder for en total bankopdeling og en tilbagevenden til det forfatningsmæssige system med statskreditter til vitale projekter for højteknologisk-intensiv produktivitet med videnskab som drivkraft.

LaRouche sagde til medarbejdere fredag, at »en flerparti-dagsorden for at stoppe den umiddelbare trussel om globale krige« nu er en topprioritet. Nogle af personerne i partiernes lederskab ved dette og er derfor klar over behovet for en handlingsdagsorden, »nu, da skraldet er blevet smidt ud«. Det er nu afgørende, at det amerikanske folk ved, at der er en klar kursændring – en ændring, som de med rungende tydelighed krævede i tirsdags.

LaRouche specificerede nogle af de umiddelbare, presserende handlinger, som kan gøres i kølvandet på Obamas afgang.

»For det første må vi have en international aftale med Kina; for det andet må vi droppe vores støtte til fascisterne i Ukraine, som har bragt os helt hen til randen af en strategisk konfrontation med Rusland; for det tredje må vi gennemføre den plan, som generalstabscheferne har udarbejdet for at besejre Islamisk Stat.«

Han advarede om, at »den generelle krigs-kedel allerede er parat til at koge over«. Den eneste måde at skrue ned for ilden er gennem at fremme en ægte politik for global, økonomisk genrejsning – på linje med det, som Kina og de øvrige BRIKS-lande allerede er begyndt på.

LaRouche bemærkede, at en sådan upartisk dagsorden ikke med det samme vil løse alle de problemer, som har hobet sig op i

løbet af de seneste 14 år.

»Men der kan træffes beslutninger, som tydeligt vil give det amerikanske folk tillid til, at tingene vil blive bedre, og at vi har påbegyndt en ny æra.«

LaRouche understregede, at nødvendighed dikterer fremkomsten af et sådant upartisk lederskab og en sådan levedygtig dagsorden.

»Vi har kurs mod et krak, og nogle blandt vor nations ledere ved, at de sidder i det varme sæde og må handle.«

»Vi er kommet til et Pearl Harbor-øjeblik«, sluttede LaRouche. »Klar, rå nødvendighed driver ændringen. Vi befinder os i en krigssituation.«

Fra LaRouche-bevægelsen 7. nov. 2014: LaRouche kræver en »Thanksgiving-massakre« for at udrense Det Hvide Hus

Lyndon LaRouche krævede i dag en gennemgribende udrensning af Obamaregeringen, som hurtigt kunne føre til præsident Obamas egen fjernelse fra embedet gennem en rigsretssag. Ligesom præsident Gerald Fords Halloween-massakre den 4. nov. 1975 må hele toilettet af inderkredsen i Obamas Hvide Hus – Valerie Jarrett, Denis McDonough, Susan Rice, Ben Rhodes, Tony Blinken – alle sammen omgående sparkes ud og erstattes af et hold

kompetente personer, som kan navigere igennem et totalt kursskifte i amerikansk politik.

LaRouche sagde det, som var åbenbart:

»Tirsdagens valg var intet mindre end det amerikanske folks politiske afsættelse af præsident Obama. Han er en lakaj for London og Wall Street, og han har præsideret over USA's totale kollaps i løbet af blot seks korte år – i kølvandet på Bush-Cheney-præsidentskabets horror-show, som trak os ind i evindelig krig, politistatsdiktatur og udslettelsen af den amerikanske økonomi og den amerikanske drøm. Obama er gået videre end selv Bush og Cheney og har fremmet dette kollaps. Det amerikanske folk har endelig fået nok, og det er det, tirsdagens valg betyder.«

Valget betød ikke et mandat til Republikanerne, tilføjede LaRouche. Republikanerne er en katastrofe – et levn fra Bush-Cheney-periodens politik og personstab. Det amerikanske folk vil have Obama ud – og intet mindre end dette vil være godt nok.

LaRouche rapporterede, at han er vidende om, at der er ledende personer i det Demokratiske Parti, som er i færd med at forberede en liste over, hvem der skal væk, og hvem der skal bringes ind til erstatning på hovedposterne i Det Hvide Hus og det Nationale Sikkerhedsråd. Men, advarede han, dette er ikke nok. Før, og med mindre, Obama fjernes fra embedet gennem forfatningsmæssige midler, befinder verden sig i alvorlig fare for udslettelse gennem de eskalerende provokationer, som er rettet imod Rusland og Kina.

LaRouche nævnte den krig, som endnu engang rettes mod befolkningen i det østlige Ukraine, som det seneste, klare eksempel på provokationer, der kommer fra briterne og er rettet mod Putins Rusland.

»Dette handler ikke om Ukraine«, forklarede LaRouche. Ukrainerne bliver brugt til at iscenesætte en provokation,

som Putin simpelt hen ikke kan acceptere. »Vi befinder os endnu engang på selveste randen af en potentiel atomkrig.«

Ved at gennemtvinge en »Thanksgiving-massakre« i Obamas Hvide Hus, og ved omgående at fortsætte med at afsætte Obama, kan vi stærkt nedsætte faren for atomkrig ved at fjerne det eneste redskab, gennem hvilket briterne kan fortsætte og optrappe deres provokationer.

Der er erfarne, politiske skikkelser, mange, som er veteraner i Bill Clinton-regeringen, som kunne danne en del af et levedygtigt lederskabshold for at få os og verden ud af dette livsfarlige rod, bemærkede LaRouche. Men intet vil fungere, så længe Obama forbliver i præsidentembedet.

Det amerikanske folk har talt klart og overvældende. Tiden er nu inde til, at det Demokratiske Partis lederskab hører kravet og handler. Republikanerne vil ikke vove at blive taget som de sidste forsvarere af Obama – på trods af Boehner. Tiden er inde til, at det Demokratiske Parti handler med Obama, som det republikanske lederskab handlede med Richard Nixon: Overbringe det ultimatum, som smider ham ud.

LaRouche sluttede med at sige, at han helhjertet støttede det, som stod at læse i torsdagens *Bildzeitung* i Tyskland, som krævede, at Obama omgående pakkede sammen og tog hjem til Chicago.

Tyskland: General Kujat støder sammen med

britisk ambassadør over Ukraine og Rusland

4. nov. 2014 – Under en paneldiskussion med *Osnabrücker Neue Zeitung* som vært, over temaet »25 år siden Murens fald«, valgte Storbritanniens ambassadør i Berlin, Sir Simon MacDonald, at være provokerende og erklærede, at NATO-medlemskab var blevet »lovet« Ukraine allerede 2008, og at udsigten til et NATO-medlemsskab var til stede.

Dette fremkaldte en skarp protest fra pensionerede general Harald Kujat, tidl. formand for NATO's Militærkomite, og som umiddelbart før sin pensionering var generalstabschef i Bundeswehr: »NATO kan ikke garantere Ukraines sikkerhed, det kan ikke forsvare Ukraine imod Rusland.« Kujat tilføjede, at Vesten ikke havde nogen meningsfuld strategi for Ukraine: »Hvor skal Ukraine være forankret? Hvad ønsker vi faktisk? Vi må have en afklaring på dette strategiske spørgsmål.« Kujat krævede, at Tyskland forfølger en politik over for Kiev, som er orienteret mod tyske (nationale) interesser, snarere end »værdiorienteret politik«, som er kontrolleret af NATO.

Ruslands ambassadør i Berlin, Vladimir Grinin, som også deltog i diskussionspanelet, understregede, at Rusland ikke modsatte sig, at Ukraine var medlem af EU – på betingelse af, at Kievs ansvar/gæld over for Moskva blev respekteret. I et tilbageblik til Berlinmurens fald for 25 år siden tilføjede Grinin, at begivenhederne på denne historiske 9. november 1989 skabte »en stærk impuls til forbedring af relationerne« mellem Rusland og Tyskland. »Denne udvikling bidrog til at få tyskerne til at se på russerne på en meget mere positiv måde – noget, som holder sig den dag i dag: Jeg har bemærket, at mange tyskere ser positivt på Rusland og ikke kan lide den meget kritiske mediedækning af Rusland i Tyskland.«

Fra LaRouche-bevægelsen 6. nov. 2014: Obama går ned

Midtvejsvalget i USA den 4. nov. 2014 var en massiv fornægtelse af alt det, Barack Obama står for, og som nu omgående må omsættes til hans faktiske fjernelse fra magten, gennem en rigsretssag eller ved andre forfatningsmæssige midler.

Dette betyder Obamas sammenbrud, kommenterede Lyndon LaRouche i dag. Dette er nøjagtig den tendens, som jeg så komme og advarede om i sidste weekend, sagde han; nu sker det. Ikke alene er Obama blevet totalt afklædt og gå nu rundt iført en tønne, som i sig selv er ved at falde fra hinanden, kommenterede LaRouche – med reference til forsideoverskrifterne og tegningen i dagens *New York Post*, (»AFKLÆDT! Kejseren har ingen klæder«). Hele det Demokratiske Parti, selv de seriøse folk, har nu ikke andet på end en tønne. Man kan simpelt hen ikke længere markedsføre Obama; han er simpelt hen noget skidt, der bør skylles ud i toilettet.

Ikke, at Republikanerne duer til noget, tilføjede LaRouche.

Så hvad vi ser i denne uge, forklarede LaRouche, er Obamas sammenbrud og det fortsatte sammenbrud af det transatlantiske finanssystem. Alt på planeten er nu ved at eksplodere, og der er et generelt kollaps af den globale økonomi i gang. Tingene er ved at blive meget barske: den globale båd gynger ikke, sagde LaRouche; den er ved at synke.

Det går meget hurtigt nu. Obama er gået ned, og dette vil meget hurtigt skabe et nyt arrangement af kræfter, bemærkede LaRouche. Så forbered jer på kaneturen.

Ukraine: Porosjenko truer med fornyet krig imod Donbass-republikkerne

4. nov. 2014 – Den ukrainske præsident Petro Porosjenko truede, iflg. rapporter, i går med at afslutte Minsk-aftalen om våbenstilstand fra 5. sep., i kølvandet på søndagens valg i Lugansk og Donetsk, som valgte personer, der var imod Kiev-regimet, med et stort flertal.

»Vi bør genoverveje vores handleplan. Jeg har diskuteret det med forsvarsministeren«,

sagde han i en tale, som blev transmitteret over fjernsynet mandag aften, iflg. en rapport, publiceret af *Deutschewelle*, og han kaldte valget for en »åbenlys overtrædelse« af Minsk-aftalen. Han meddelte, at han ville søge en tilbagekaldelse af aftalens bestemmelse, som gav Donbass-regionen begrænset selvstyre, og som var en betingelse for, at de to selvudråbte republikker ville støtte freds-aftalen.

I dag, iflg. senere nyheder, havde Porosjenko trukket sin trussel om at annullere Minsk-aftalen tilbage, men stod ved sit forslag om at tilbagekalde bestemmelsen om den særlige status, og denne tilbagekaldelse er blevet forelagt parlamentet.

»Jeg vil gerne understrege, at den [loven] ikke betyder

annulleringen af Minsk-aftalen; tværtimod vil vi være parat til at vedtage en ny lov i lyset af forholdene, hvor vi vil se en våbenstilstand, en tilbagetrækning af tropper fra konfrontationslinjen ... i overensstemmelse med Minsk-protokollen fra 5. sept.«, sagde Porosjenko efter et møde i Kiev, iflg. *RIA Novosti*.

Tidligere den 3. okt. havde Porosjenko også meddelt, at han var i færd med at sende tropper til det sydlige og østlige Ukraine til »opførelse af forstærkninger« imod en »mulig offensiv i retning af Mariupol, Berdyansk, Kharkiv og det nordlige Lugansk.« Ifølge *The Guardian* har der cirkuleret rygter i Donetsk om, at separatisterne vil indlede en ny offensiv, men det står ikke klart, om appetitten for en ny krig er til stede, idet begge republikkers politiske lederskab har talt om behovet for at forbedre de økonomiske forhold. Embedsmænd i politiet i Lugansk har imidlertid i dag fortalt *Itar-Tass*, at beskydning af beboelsesområder med granater har dræbt 20 mennesker, siden i går aftes.

Foto: *Ukraines præsident Petro Porosjenko*